EUROOPA
KOMISJON

Brüssel, 17.11.2026
COM(2026) 623 final

ANNEX

LISA,

järgmise dokumendi juurde:

KOMISJONI TEATIS EUROOPA PARLAMENDILE, NÕUKOGULE, EUROOPA MAJANDUS- JA SOTSIAALKOMITEELE NING REGIOONIDE KOMITEELE

Euroopa spordimudeli täiustamine

{SWD(2026) 343 final}

ELI ÕIGUSE KOHALDAMINE SPORDIVALDKONNAS – SPORDI ERIPÄRA ÜHITAMINE SISETURU- JA KONKURENTSIEESKIRJADEGA

SISSEJUHATUS JA TAUST

Spordil on Euroopa ühiskonnas eriline koht, mis kajastub nii selle ühiskondlikus tähtsuses kui ka majandusmõõtmes. Sport aitab kaasa sotsiaalsele sidususele, haridusele, tervisele ja kaasatusele ning kujutab endast samal ajal olulist majandustegevust siseturul. Euroopa spordimudelis on see majanduslik mõõde ühendatud selliste tunnusjoontega nagu avatud ja saavutustel põhinevad võistlused, solidaarsus, annete arendamine ja spordivaldkonna sidusrühmade roll. Spordiorganisatsioonide autonoomia oma võistlusalade korraldamisel ja reguleerimisel on selle mudeli oluline osa, kuid seda tuleb teostada kooskõlas ELi õigusega.

Seda arvesse võttes annab allpool kirjeldatud Euroopa Liidu Kohtu[1] hiljutine praktika suuniseid spordi- ja ELi konkurentsieeskirjade vahelise seose kohta. Alates otsusest kohtuasjas Meca-Medina[2] on Euroopa Kohus tunnistanud, et spordiorganisatsioonide vastuvõetud eeskirjadel võib teatavatel tingimustel olla piirav mõju konkurentsile, ilma et spordile oleks tegelikult kehtestatud üldist erandit ELi konkurentsiõiguse kohaldamisest. Euroopa Kohus on leidnud ka, et konkurentsieeskirjade kohaldamisel tuleb nõuetekohaselt arvesse võtta sporditegevuse eripära. Hilisemates kohtuotsustes[3] on spordi ja Euroopa Liidu toimimise lepingu (ELi toimimise leping) artiklite 101 ja 102 kontekstis[4] edasi arendatud üldist huvi teenivate õiguspäraste eesmärkide mõistet. Euroopa Kohus on leidnud, et spordireeglid võivad olenevalt nende konkreetsest kontekstist taotleda õiguspäraseid eesmärke, sealhulgas tagada spordivõistluste ühetaolise ja nõuetekohase toimimise, soodustada noormängijate treenimist ja arengut ning tagada spordivõistluste vastavuse reeglitele ja mängijaskonna stabiilsuse. Sellised eesmärgid võivad õigustada piiravat mõju, kui kasutatavad vahendid on tõepoolest vajalikud ja piirang ei lähe kaugemale sellest, mis on vajalik nende eesmärkide saavutamiseks.

Viimaste aastate kohtuotsused illustreerivad Euroopa Kohtu lähenemisviisi kahte mõõdet: kuigi spordiorganisatsioonidel võib olla märkimisväärne vabadus võtta vastu eeskirju, mis on vajalikud võistluste korraldamiseks ning õiguspäraste spordi- ja üldist huvi teenivate eesmärkide saavutamiseks, kohaldatakse regulatiivse autonoomia teostamise suhtes endiselt liidu õiguse nõudeid, sealhulgas läbipaistvuse, objektiivsuse, mittediskrimineerimise, vajalikkuse ja proportsionaalsuse nõudeid. See lähenemisviis osutab vastutustundliku autonoomia mudelile, mille kohaselt saavad spordiorganisatsioonid reguleerida oma spordialasid ning järgida spordialaseid ja üldist huvi teenivaid õiguspäraseid eesmärke, teostades oma reguleerimispädevust kooskõlas ELi õigusega. See tasakaal on kesksel kohal Euroopa spordimudelis ja ELi spordipoliitikas: kaitsta spordi ausust ja eripära, tagades samal ajal, et spordi juhtimis- ja majandusstruktuurid jäävad avatuks, läbipaistvaks, vastutustundlikuks ja Euroopa Liidu aluspõhimõtetega kooskõlas olevaks.

---

[1] Euroopa Liidu Kohus koosneb kahest eri kohtust: Euroopa Kohus ja Üldkohus. Käesolevas lisas tähendab viide kohtule viidet Euroopa Kohtule.

[2] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/ET/TXT/?uri=celex:62004CJ0519

3 Vt käesolevas lisas kirjeldatud kohtuotsused.

4 https://competition-policy.ec.europa.eu/antitrust-and-cartels/legislation/competition-law-treaty-articles_et

Seepärast tuleks allpool kokku võetud kohtuasju käsitada selgitusena selle kohta, kuidas aluslepingu raamistikku kohaldatakse konkreetselt spordivaldkonna ning selle majanduslike, organisatsiooniliste, sotsiaalsete ja ühiskondlike aspektide suhtes.

OLULISED KOHTUOTSUSED SPORDIVALDKONNAS

1. Euroopa Kohus on teinud hiljuti mitu otsust ELi konkurentsieeskirjade kohaldamise kohta spordivaldkonnas, peamiselt eelotsused liikmesriikide kohtutele, kes on esitanud eelotsusetaotluse.

I. SUPERLIIGA

2. Otsuses kohtuasjas C-333/21 (European Superleague Company *vs*. FIFA ja UEFA[5]) vastas Euroopa Kohus (suurkoda) eelotsusetaotlusele, mille esitas Juzgado de lo Mercantil de Madridi (Madridi kaubanduskohus, Hispaania), kellele oli esitanud tsiviilhagi ettevõte European Superleague Company SL.

3. Kohtuasi käsitles eelkõige Rahvusvahelise Jalgpalliföderatsiooni (FIFA) ja Euroopa Jalgpalliliidu (UEFA) nn eelneva loa reegleid, st reeglistikku, mille alusel spordialaliidud võivad otsustada, kas nad annavad spordivõistluseks loa ja/või kas nende liikmed (sportlased, klubid, kohtunikud jne) võivad sellistel võistlustel osaleda. Arutusel oleval juhul keelasid FIFA ja UEFA sellistele reeglitele viidates jalgpallivõistluse, mida korraldas UEFA äsja asutatud konkurent.

4. Euroopa Kohus kinnitas, et see, kui spordialaliidud kehtestavad rahvusvaheliste profijalgpallivõistluste korraldamisele ja läbiviimisele ühisreegleid, mille eesmärk on tagada nende võistluste ühtsus ja koordineerimine tervikliku ajakava raames, ning tagavad nende ühisreeglite järgimise eelneva loa reeglite abil[6], võib olla õiguspärane. Ent kohus otsustas ka, et olukorras, kus (turgu valitsev) spordialaliit võib kontrollida konkureerivate ettevõtjate pääsu turule, peavad eelneva loa reeglid sisaldama sisulisi kriteeriume ja menetlusreegleid, mis tagavad nende läbipaistvuse, objektiivsuse, täpsuse ja mittediskrimineeriva laadi. Selliste kriteeriumide ja reeglite puudumisel on eelneva loa reeglid ELTLi artikli 101 tähenduses oma eesmärgi tõttu konkurentsi piiravad ning kujutavad oma olemuse tõttu turgu valitseva seisundi kuritarvitamist ELTLi artikli 102[7] kohaselt.

5. Selles kohtuasjas analüüsis Euroopa Kohus ka ELTLi artikli 165 rolli konkurentsiõigust käsitlevates hindamistes. Kohus leidis, et kuigi ELi pädevad institutsioonid peavad arvesse võtma ELTLi artiklis 165 loetletud erinevaid tegureid ja eesmärke, kui nad võtavad spordivaldkonnas vastu stimuleerivaid meetmeid või soovitusi, ei ole need tegurid, eesmärgid, stimuleerivad meetmed või soovitused kohustuslikud muude liidu esmase õiguse sätte, sealhulgas ELTLi artiklite 101 ja 102 kohaldamisel. Samuti ei jäta

---

5 Euroopa Kohtu 21. detsembri 2023. aasta otsus kohtuasjas C-333/21: European Superleague Company *vs*. FIFA ja UEFA, ECLI:EU:C:2023:1011.

6 Otsus kohtuasjas C-333/21: European Superleague Company, punktid 142 ja 253.

7 Otsus kohtuasjas C-333/21: European Superleague Company, punktid 147–152 ja 171–179. Spordialaliidu kokkulepe, kooskõlastatud tegevus või otsus piirab oma eesmärgi tõttu konkurentsi, kui see on konkurentsi piisaval määral kahjustav, mille tõttu on põhjendatud järeldus, et selle mõju ei ole vaja analüüsida. Selliseid kokkuleppeid, tavasid või otsuseid võib juba nende olemuse poolest pidada tavapärase konkurentsi nõuetekohast toimimist kahjustavaks (kohtuotsus European Superleague Company, punkt 162). Selleks et teha konkreetsel juhul kindlaks, kas piirangut võib pidada niisuguseks, mille eesmärk on konkurentsi piirata, tuleb analüüsida esiteks asjaomase kokkuleppe, otsuse või tegevuse sisu (kohtuotsus European Superleague Company, punkt 165).

ELTLi artikkel 165 sporti väljapoole liidu konkurentsieeskirjade kohaldamisala ega kohusta sporti nende kohaldamisel eriliselt kohtlema[8].

6. Euroopa Kohus rõhutas siiski, et sporditegevusel on nii liidu kui ka selle kodanike jaoks märkimisväärne sotsiaalne ja hariduslik tähtsus. Lisaks on sporditegevusel vaieldamatuid erisusi, mis puudutavad küll eriti harrastussporti, kuid võivad esineda ka spordi kui majandustegevuse puhul. Selliseid erisusi võib ELTLi konkurentsieeskirjade ja samuti siseturu vabaduste kohaldamisel vajaduse korral arvesse võtta juhul, kui need on asjakohased, kuid üksnes seoses ELTLi artiklites 101 ja 102 ning ELTLi artiklites 45, 49, 56 ja 63 ette nähtud tingimuste ja kohaldamiskriteeriumidega ning neid järgides[9].

7. Eelkõige peab hindamine, kas spordialaliidu vastu võetud reeglit saab määratleda ettevõtjate ühenduse konkurentsivastase kokkuleppe või otsusena ning töötajate või teenuste vaba liikumise takistusena, sisaldama selle reegli sisu konkreetset analüüsi tegelikus kontekstis, milles seda tuleb rakendada. Selline hindamine võib tähendada, et arvesse tuleb võtta näiteks asjaomase spordiala laadi, korraldust või toimimist. Konkreetsemalt tuleb arvestada, kui suur osakaal on selles elukutselistel sportlastel, viisi, kuidas spordis osaletakse ja kuidas erinevad osalejad omavahel suhestuvad, ning rolli, mis on selle eest kõikidel tasanditel vastutavatel struktuuridel või organisatsioonidel[10].

8. Euroopa Kohus meenutas kohtupraktikat,[11] millest nähtub, et ettevõtjate ühenduse kokkulepped või otsused ei kuulu tingimata ELTLi artikli 101 lõike 1 kohaldamisalasse, esiteks, kui need on põhjendatud ühe või mitme õiguspärase üldist huvi teeniva eesmärgiga, mis iseenesest ei ole konkurentsivastased; teiseks, kui konkreetsed vahendid, mida nende eesmärkide saavutamiseks kasutatakse, on tõepoolest selleks vajalikud; ja kolmandaks, isegi kui ilmneb, et nende vahendite olemuslik tagajärg on vähemalt potentsiaalselt piirata või moonutada konkurentsi, ei lähe see olemuslik mõju vajalikust kaugemale, eelkõige nii kaugele, et kõrvaldaks igasuguse konkurentsi[12]. Seejärel selgitas kohus, et viidatud kohtupraktika ei ole kohaldatav eesmärgil põhinevate konkurentsipiirangute suhtes ELTLi artikli 101 lõike 1 tähenduses, või tegevuse puhul, mis rikub juba oma olemuselt ELTLi artiklit 102[13]. Sellises olukorras saab ELTLi artikli 101 lõiget 1 rikkuva tegevuse puhul teha erandi üksnes ELTLi artikli 101 lõike 3 alusel ja tingimusel, et kõik asjakohased tingimused on täidetud,[14] samas kui tegevus, mis juba oma olemuselt võib kuuluda ELTLi artiklis 102 sätestatud keelu kohaldamisalasse, võib olla õigustatud üksnes juhul, kui asjaomane ettevõtja tõendab, et kõnealune tegevus on objektiivselt vajalik või võimaldab tõhususe kasvu[15].

---

8 Otsus kohtuasjas C-333/21: European Superleague Company, punkt 101.

9 Otsus kohtuasjas C-333/21: European Superleague Company, punktid 102–104.

10 Otsus kohtuasjas C-333/21: European Superleague Company, punktid 105 ja 251.

11 Kohtuasjas European Superleague Company tehtud otsuse punktis 183 tsiteerib kohus sellega seoses 19. veebruari 2002. aasta otsust kohtuasjas C-309/99: Wouters jt, EU:C:2002:98 (punkt 97); 18. juuli 2006. aasta kohtuotsust Meca-Medina ja Majcen *vs.* komisjon, C-519/04 P, EU:C:2006:492 (punktid 42–48) ning 28. veebruari 2013. aasta otsust kohtuasjas C-1/12: Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, EU:C:2013:127 (punktid 93, 96 ja 97).

12 Vt nt Euroopa Kohtu 18. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-519/04 P:Meca-Medina ja Majcen *vs.* komisjon, EU:C:2006:492.

13 Otsus kohtuasjas C-333/21: European Superleague Company, punktid 185–186.

14 Otsus kohtuasjas C-333/21: European Superleague Company, punkt 187.

15 Otsus kohtuasjas C-333/21: European Superleague Company, punktid 183–186 ja 201–202.

II. RAHVUSVAHELINE UISULIIT

9. Rahvusvahelise Uisuliidu osalemisreeglite otsuses[16] leidis komisjon, et Rahvusvahelise Uisuliidu (edaspidi „ISU“) eelneva loa reeglid rikkusid ELTLi artiklit 101, sest kiiruisutajatele, kes osalesid võistlustel, mille korraldamiseks ISU ei olnud luba andnud, määrati ranged karistused isegi siis, kui sõltumatud võistlused ei kujutanud endast ohtu spordi õiguspärastele eesmärkidele. Seega oli tegemist eelneva loa reeglitega, mis sarnanesid kohtuasjas European Superleague Company käsitletutega.

10. Euroopa Kohus, kellele esitati apellatsioonkaebus Üldkohtu otsuse peale, millega jäeti komisjoni otsus osaliselt muutmata, leidis paralleelselt ja kooskõlas kohtuotsusega European Superleague Company, et ISU eelneva loa reeglid kujutavad endast eesmärgi tõttu ELTLi artikli 101 rikkumist, kuna kõnealune eelneva loa süsteem ei vasta läbipaistvuse, objektiivsuse ja diskrimineerimiskeelu kriteeriumidele[17].

11. Teises küsimuses, kuna kõnealusel juhul leiti, et muret tekitav tava süvendab ELTLi artiklite 101 ja 102 rikkumist, leidis Euroopa Kohus, et spordialaliidu reeglid, mis näevad ette kohustusliku vahekohtumenetluse vaidlustes, mis hõlmavad ELi õiguse (eelkõige ELi konkurentsiõiguse) avaliku korra sätteid, on aluslepinguga kooskõlas üksnes juhul, kui vahekohtuotsust saab kontrollida kohus, kes saab kontrollida vahekohtuotsuse vastavust ELi avaliku korra eeskirjadele (sealhulgas konkurentsiõigusele) ja vajaduse korral esitada Euroopa Kohtule ELTLi artikli 267 alusel eelotsusetaotluse[18].

III. ROYAL ANTWERP

12. Kohtuasjas C-680/21: Royal Antwerp Football Club *vs*. URBSFA[19] tehtud otsuses vastas Euroopa Kohus Tribunal de première instance francophone de Bruxelles’i (Brüsseli esimese astme kohus, Belgia) eelotsusetaotlusele. Kohtuasi puudutas UEFA ja Belgia Jalgpalliliidu (edaspidi „URBSFA“) kohapeal treenitud mängijaid käsitlevaid reegleid, mille kohaselt peavad UEFA klubidevahelisel võistlusel ja mitmes riigi divisjonis osalevad Belgia jalgpalliklubid kandma nimekirja maksimaalselt 25 mängijat, kelle hulgas on teatav minimaalne arv kohapeal treenitud mängijaid, mis tähendab, et neid treenis nende klubi või mõni teine URSBFAsse kuuluv klubi.

13. Kohus leidis, et kohustades klubisid reserveerima kohti kohapeal treenitud andekatele mängijatele, piirasid kohapeal treenitud mängijate reeglid klubide vaba konkurentsi saavutuste alusel, et värvata parimaid saadaolevaid mängijaid kogu Euroopast[20]. Selle, kas nimetatud piirangut saab pidada eesmärgil või tagajärjel põhinevaks piiranguks,[21] pidi kindlaks tegema eelotsusetaotluse esitanud Belgia kohus, lähtudes Euroopa Kohtu otsuses antud juhistest.

---

16 Komisjoni 8. detsembri 2017. aasta otsus juhtumis AT.40208 – Rahvusvahelise Uisuliidu osalemisreeglid.

17 Euroopa Kohtu 21. detsembri 2023. aasta otsus kohtuasjas C-124/21 P: International Skating Union *vs.* komisjon, ECLI:EU:C:2023:1012, punktid 137, 144–146 ja 148.

18 Otsus kohtuasjas C-124/21 P: International Skating Union, punktid 192–195.

19 Euroopa Kohtu 21. detsembri 2023. aasta otsus kohtuasjas C-680/21:UL ja SA Royal Antwerp Football Club *vs.* Union royale belge des sociétés de football association ASBL, ECLI:EU:C:2023:1010.

20 Otsus kohtuasjas C-680/21: Royal Antwerp Football Club, punktid 101–107.

21 Otsus kohtuasjas C-680/21: Royal Antwerp Football Club, punktid 108–112.

14. Sellega seoses meenutas Euroopa Kohus, et hinnates, kas kohapeal treenitud mängijaid käsitlevad reeglid piiravad konkurentsi oma eesmärgi tõttu, peab liikmesriigi kohus võtma arvesse nende sisu, õiguslikku ja majanduslikku konteksti ning eesmärke[22]. Sisu seisukohast on kohapeal treenitud mängijate osakaal eriti oluline tegur selle kindlakstegemisel, kas piirang iseenesest kahjustab konkurentsi piisavalt [23]. Mis puudutab eesmärke, siis pidi eelotsusetaotluse esitanud kohus muu hulgas kaaluma, kas selle õigusnormi eesmärk oli eraldada või uuesti eraldada mängijate ühtne turg riigipiiride alusel või raskendada riikide turgude põimumist teatava „oma riigi eelistamise“ mooduse juurutamisega[24].

15. Kui leitakse, et kohapeal treenitud mängijate reeglid piiravad konkurentsi tagajärgede tõttu, ei kohaldata nendega seoses ELTLi artikli 101 lõikes 1 sätestatud keeldu juhul, kui eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et täidetud on kohtupraktikas nimetatud kolm tingimust: esiteks, need on põhjendatud ühe või mitme õiguspärase üldist huvi teeniva eesmärgiga, mis iseenesest ei ole konkurentsivastased; teiseks, kui konkreetsed vahendid, mida nende eesmärkide saavutamiseks kasutatakse, on tõepoolest selleks vajalikud; ja kolmandaks, isegi kui ilmneb, et nende vahendite olemuslik tagajärg on vähemalt potentsiaalselt piirata või moonutada konkurentsi, ei lähe see olemuslik mõju vajalikust kaugemale, eelkõige nii kaugele, et kõrvaldaks asjaomas(t)el turul (turgudel) igasuguse konkurentsi[25]. Euroopa Kohus leidis, et klubidevaheliste jalgpallivõistluste tingimuste ühtlus ja noorte elukutseliste jalgpallurite treenimise julgustamine võivad kujutada endast selliseid õiguspäraseid eesmärke[26].

16. Kohus märkis samamoodi – nagu paralleelsetes kohtuotsustes International Skating Union ja European Superleague Company –, et kui kohapeal treenitud mängijate reeglid piiravad konkurentsi oma eesmärgi tõttu, siis eespool viidatud kohtupraktikat ei kohaldata ning üldist huvi teenivatele õiguspärastele eesmärkidele (nagu klubidevaheliste jalgpallivõistluste tingimuste ühetaolisus ja noorte elukutseliste jalgpallurite treenimise julgustamine) ei saa tugineda, et pääseda ELTLi artikli 101 lõikes 1 sätestatud keelu kohaldamisest. Sellises olukorras saab erandi teha üksnes ELTLi artikli 101 lõike 3 alusel ja tingimusel, et kõik asjakohased tingimused on täidetud[27]. Sel juhul hõlmas see kohapeal treenitud mängijate reeglitest tuleneva võimaliku tõhususe kasvu tõendamist – nagu näiteks noormängijate värbamise ja treenimise suurenemine – ning selle tõendamist, et selline kasu kaalub üles klubidevahelise konkurentsi piiramisega seotud kahju. Lisaks pidi URBFSA erandi saamiseks tõendama, et kohapeal treenitud mängijate reeglid olid sellise tõhususe kasvu saavutamiseks hädavajalikud (st et sama kasu ei olnud võimalik saavutada konkurentsi vähem moonutavate vahenditega) ja et reegel ei kõrvaldanud kogu klubidevahelist konkurentsi mängijate värbamiseks. [28]Eelkõige on selle proportsionaalsuse tingimuse täitmise kindlakstegemisel määrav tegur kohapeal treenitud mängijate arvu ja mängijate koguarvu suhe ülesandmislehel[29].

---

22 Otsus kohtuasjas C-680/21:Royal Antwerp Football Club, punkt 92.
23 Otsus kohtuasjas C-680/21:Royal Antwerp Football Club, punkt 109.
24 Otsus kohtuasjas C-680/21:Royal Antwerp Football Club, punkt 110.
25 Otsus kohtuasjas C-680/21:Royal Antwerp Football Club, punkt 113.
26 Otsus kohtuasjas C-680/21:Royal Antwerp Football Club, punkt 117.
27 Otsus kohtuasjas C-680/21:Royal Antwerp Football Club, punktid 115–117.
28 Otsus kohtuasjas C-680/21:Royal Antwerp Football Club, punktid 118–134.
29 Otsus kohtuasjas C-680/21:Royal Antwerp Football Club, punkt 132.

17. Euroopa Kohus viitas ELTLi artiklile 165 samamoodi nagu kohtuotsuses European Superleague Company[30].

IV. FIFA

18. Kohtuasjas C-650/22, Fédération internationale de football association (FIFA) vs. BZ[31], vastas Euroopa Kohus Cour d'appel de Monsi (Monsi apellatsioonikohus, Belgia) eelotsusetaotlusele. Kohtuasi oli seotud elukutselise jalgpalluriga (edaspidi „BZ"), kes oli sõlminud 2013. aasta augustis nelja-aastase lepingu Venemaa jalgpalliklubiga Moskva Lokomotiiv. Aasta hiljem lõpetas Moskva Lokomotiiv lepingu põhjustel, mis olid tema väitel seotud BZ-i käitumisega. Klubi esitas FIFA vaidluste lahendamise kojale nõude mõista BZ-ilt välja hüvitis, tuginedes väitele, et jalgpalliklubi oli „lepingu ilma mõjuva põhjuseta lõpetanud" FIFA mängijate staatuse ja ülemineku korra artikli 17 tähenduses, ning BZ esitas vastunõude mõista tema kasuks välja saamata jäänud töötasu ja tulevikus tekkiv töötasunõue. Vaidluste lahendamise koda mõistis 2015. aasta mais BZ-ilt välja hüvitise summas 10,5 miljonit eurot ja jättis tema vastunõude rahuldamata. Kaebuse peale jättis Court of Arbitration for Sport (spordivahekohus, edaspidi „CAS") vaidluste lahendamise koja otsuse muutmata. Vaidluse ajal püüdis BZ oma karjääri taas üles ehitada ja leidis temast huvitatud võimaliku tööandja, Belgia klubi Sporting de Charleroi. Tõsiste finants- ja regulatiivsete riskide tõttu, mis tulenesid Sporting de Charleroile FIFA üleminekureeglitest, taganes ta lõpuks BZ-iga lepingu sõlmimisest. Kuna BZ ei saanud mitu kuud tööd, esitas ta FIFA ja Belgia Jalgpalliliidu (URBSFA) vastu Belgia kohtutesse kahju hüvitamise hagi, mispeale pöördus Monsi apellatsioonikohus Euroopa Kohtusse.

19. Kohus leidis, et arutusel olevad mängijate staatuse ja ülemineku korra reeglid kujutavad endast eesmärgil põhinevat konkurentsipiirangut ELTLi artikli 101 lõike 1 tähenduses, kuna need takistasid klubidevahelist konkurentsi lepinguga hõivatud mängijate värbamisel, välja arvatud juhul, kui kaks klubi jõudsid ülemineku tingimustes kokkuleppele[32]. Eelkõige heitis kohus ette järgmist: i) ebamääraselt määratletud kriteeriumid, mis võivad kergesti kaasa tuua mängijalt ülemäärase hüvitise nõudmise;[33] ii) solidaarvastutuse automaatne rakendamine endisele klubile hüvitise maksmiseks koos mängijaga olenemata sellest, kas uus klubi vastutas algse rikkumise eest;[34] iii) automaatne eeldus, et uus klubi on mängijat ajendanud, kui lepingut rikuti nn kaitseperioodi jooksul (mängija lepingu kaks või kolm esimest aastat), mis sisuliselt pööras tõendamiskoormise ümber ja seadis uue klubi ohtu saada karistuseks üleminekute keeld kaheks registreerimisperioodiks;[35] ning iv) keeld väljastada poolelioleva töövaidluse ajal rahvusvahelist üleminekusertifikaati, mis on vajalik mängija registreerimiseks teise liikmesriigi uues klubis[36]. Kuna need reeglid takistasid klubidel palkamast mängijaid, kellel oli vaidlus lepingurikkumise üle või kelle puhul leiti, et nad on rikkunud lepingut mõjuva põhjuseta, asus kohus seisukohale, et need välistasid sisuliselt võimaluse palgata mängijaid, kes töötavad teises liikmesriigis asuvas konkureerivas klubis kehtiva lepingu alusel, või mängijaid, kelle tööleping sellise klubiga on väidetavalt lõpetatud mõjuva põhjuseta, välja arvatud juhul, kui kaks klubi leppisid

[30] Otsus kohtuasjas C-680/21:Royal Antwerp Football Club, punktid 63–75.

[31] Euroopa Kohtu 4. oktoobri 2024. aasta otsus kohtuasjas C-650/22:Fédération internationale de football association (FIFA) *vs.* BZ, ECLI:EU:C:2024:824.

[32] Otsus kohtuasjas C-650/22: FIFA, punktid 134–148.

[33] Otsus kohtuasjas C-650/22: FIFA, punkt 135.

[34] Otsus kohtuasjas C-650/22: FIFA, punkt 137.

[35] Otsus kohtuasjas C-650/22: FIFA, punkt 137.

[36] Otsus kohtuasjas C-650/22: FIFA, punkt 136.

kokku ülemineku tingimustes. Takistades sellist ühepoolset töölevõtmist agressiivsete värbamistavade ennetamise ettekäändel, toimisid need reeglid tegelikkuses klubidevahelise ülemeelitamise keelamise kokkuleppena, mis toob sisuliselt kaasa riigisiseste ja kohalike turgude kunstliku eraldamise kõigi klubide kasuks. Sellisena kujutasid need endast konkurentsi piiramist eesmärgi tõttu ELTLi artikli 101 lõike 1 tähenduses[37].

20. Kohus leidis, et vaidlusalused mängijate staatuse ja ülemineku korra reeglid ei saa tõenäoliselt kuuluda ELTLi artikli 101 lõikes 3 sätestatud erandi alla, ehkki selle küsimuse üle peab lõpuks otsustama eelotsusetaotluse esitanud kohus. Kuna reeglite ülesehitus sisaldas märkimisväärsel hulgal kaalutlusõiguslikke ja/või ebaproportsionaalseid tegureid ning ühepoolse värbamise vormis kujutasid need endast üldist, drastilist ja püsivat konkurentsi piiramist mängijate värbamisel, oli Euroopa Kohtu arvates esmapilgul välistatud, et neid reegleid võiks pidada vältimatuks või vajalikuks tõhususe kasvu saavutamisel, isegi kui tõhususe kasv on tõendatud[38].

V. SERAING

21. Kohtuasjas C-600/23: Royal Football Club Seraing *vs.* FIFA[39] tehtud otsuses vastas Euroopa Kohus Cour de cassationi (Belgia kassatsioonikohus) eelotsusetaotlusele. Kohtuasi käsitles FIFA ja UEFA vahekohtusüsteemi spordivahekohtus (CAS).

22. Euroopa Kohus kordas kooskõlas kohtuotsusega International Skating Union, et ELTLi artiklid 101 ja 102, millel on vahetu õigusmõju ja mis annavad õigussubjektidele õigusi, mida liikmesriikide kohtud peavad kaitsma, on ELi avaliku korra osa[40].

23. Euroopa Kohus leidis, et kõigis vaidlustes, mis on seotud spordi kui majandustegevusega ELis, peavad spordiga seotud vahekohtuotsused alluma ELi liikmesriikide kohtute tõhusale kohtulikule kontrollile, et tagada nende kooskõla ELi avaliku korra, eelkõige ELi konkurentsiõigusega[41]. Liidu õiguse reguleerimisalasse kuuluva vaidluse tõhus kohtulik kontroll peab hõlmama pädevust kohaldada ajutisi meetmeid ja võimalust taotleda Euroopa Kohtult eelotsust[42].

24. Seega on Euroopa Liidu lepingu artikli 19 lõike 1 teisest lõigust ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklist 47 tulenevat tõhusa kohtuliku kaitse nõudega (koostoimes ELTLi artiklis 267 ette nähtud eelotsusemenetlusega) vastuolus liikmesriigi õiguse sätted, millega omistatakse CASi vahekohtuotsusele seadusjõud, kui vahekohtuotsusega lahendatud vaidlus puudutab spordi kui majandustegevusega tegelemist liidu territooriumil ning selle vahekohtuotsuse kooskõla ELi avaliku korra osaks olevate ELi õiguse põhimõtete ja sätetega ei ole varem tõhusalt kontrollinud liikmesriigi kohus, kellel on õigus esitada Euroopa Kohtule eelotsusetaotlus[43].

---

[37] Otsus kohtuasjas C-650/22: FIFA, punktid 145–148.

[38] Otsus kohtuasjas C-650/22: FIFA, punkt 157.

[39] Euroopa Kohtu 1. augusti 2025. aasta otsus kohtuasjas C-600/23:Royal Football Club Seraing *vs.* FIFA, ECLI:EU:C:2025:617.

[40] Otsus kohtuasjas C-600/23: Seraing, punkt 88.

[41] Otsus kohtuasjas C-600/23: Seraing, punkt 100.

[42] Otsus kohtuasjas C-600/23: Seraing, punkt 105.

[43] Otsus kohtuasjas C-600/23: Seraing, punktid 120–125.

25. Lisaks leidis Euroopa Kohus, et sama kehtib liikmesriigi õiguse sätete kohta, mis omistavad selle seadusjõu tõttu sellisele vahekohtuotsusele tõendusjõu[44].

VI. TONDELA

26. Kohtuasjas C-133/24: CD Tondela jt[45] (edaspidi „Tondela“) tehtud otsuses vastas Euroopa Kohus Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (konkurentsi-, reguleerimis- ja järelevalveasjade kohus, Portugal) eelotsusetaotlusele. Kohtuasi puudutas kaebust Portugali konkurentsiameti otsuse peale, millega viimane määras trahvid ülemeelitamise vastase kokkuleppe eest, mille sõlmisid Portugali spordiliit Liga Portuguesa de Futebol Profissional ja hulk jalgpalliklubisid, sealhulgas esimene ja teine rahvusliiga, pärast spordihooaja 2019/2020 peatamist COVID-19 pandeemia ajal.

27. Kohus tuletas meelde kolme elementi (st kokkuleppe sisu, majanduslik ja õiguslik kontekst ning eesmärgid), mis on vajalikud, et teha konkreetsel juhul kindlaks, kas kokkulepet võib pidada selliseks, mille eesmärk on takistada, piirata või kahjustada konkurentsi ELTLi artikli 101 lõike 1 tähenduses[46]. Seejärel asus kohus seisukohale, et kuigi põhikohtuasjas kõne all oleva kokkuleppe *sisu* analüüsist nähtub, et see oli laadilt selline, mis ilmselgelt piiras konkurentsi, mis võis esineda mängijate värbamise turul osalevate jalgpalliklubide vahel, näitab selle tegeliku *majandusliku ja õigusliku konteksti* analüüs, et kõnealune kokkulepe sõlmiti sektoris, kus konkurentsil on palju erisusi, täiesti erilises kontekstis, milleks olid COVID-19 pandeemiast tingitud raskused ja/või sellest tulenevad erandlikud otsused, eelkõige spordihooaja pikendamine. Seega, ehkki eelotsusetaotluse esitanud kohus võis põhjendatult asuda seisukohale, et põhikohtuasjas kõne all oleval kokkuleppel oli paralleelselt nii *konkurentsivastane* eesmärk piirata klubidevahelist konkurentsi mängijate värbamisel kui ka *konkurentsi soodustav* eesmärk vältida mängijaskonna muutmist hooaja jooksul, mida pandeemia tõttu määramata ajaks pikendati, tuli niisugust olukorda siiski eristada olukorrast, kus objektiivselt konkurentsivastase eesmärgiga tegevus pelgalt eksisteerib kõrvuti muude eesmärkidega, mis võivad olla õiguspärased, kuid on konkurentsi seisukohast *neutraalsed*[47]. Euroopa Kohus märkis, et kokkuleppe puudumise korral oleks jõukamatel klubidel olnud võimalus värvata mängijaid, kelle leping oli lõppenud spordihooaja 2019/2020 esialgu kavandatud lõppkuupäeval (30. juunil 2020) või kes olid oma lepingu lõpetanud COVID-19 tõttu, ning seega muuta pikendatud hooajal võistkondade tugevust[48].

28. Seega asus kohus seisukohale, et ELTLi artikli 101 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et kokkulepe, millega liikmesriigi profijalgpalli meistrivõistlustel osalevad klubid kohustusid asjaomase rahvusliku spordiliiduga koostöös mitte värbama mängijaid, kes on ühepoolselt oma töölepingu lõpetanud COVID-19 pandeemiast või sellega seotud mis tahes erakorralisest otsusest, eelkõige spordihooaja pikendamisest tingitud raskustele tuginedes, tuleb kvalifitseerida kokkuleppeks, mille eesmärk on konkurentsi piirata, välja arvatud juhul, kui selle kokkuleppe sisu, selle konkurentsi seisukohast taotletavate objektiivsete eesmärkide ning selle majandusliku ja õigusliku konteksti konkreetse

---

44 Otsus kohtuasjas C-600/23: Seraing, punktid 120–125.

45 Euroopa Kohtu 30. aprilli 2026. aasta otsus kohtuasjas C-133/24: CD Tondela – Futebol, SAD jt vs. Autoridade da Concorrência, (ECLI:EU:C:2026:361).

46 Otsus kohtuasjas C-133/24: Tondela, punkt 43.

47 Otsus kohtuasjas C-133/24: Tondela, punktid 86–87.

48 Otsus kohtuasjas C-133/24: Tondela, punkt 82.

analüüsi tulemusel on pädeval asutusel või kohtul konkreetsed põhjused asuda seisukohale, et seda ei tohi niisugusena kvalifitseerida[49].

29. Kui eelotsusetaotluse esitanud kohus peaks jõudma järeldusele, et kokkulepet ei saa kvalifitseerida konkurentsi piiramiseks eesmärgi tõttu, ei kohaldata selle kokkuleppe suhtes ELTLi artikli 101 lõiget 1 tingimusel, et see taotleb ühte või mitut õiguspärast eesmärki, kui kokkulepe oli nende eesmärkide saavutamiseks tõepoolest vajalik ja kui kokkuleppele omane konkurentsi piiramine ei lähe kaugemale sellest, mis on eesmärkide saavutamiseks vajalik[50].

30. Sellega seoses rõhutas kohus, et spordivõistluste reeglitele vastavuse tagamine ja klubide mängijaskonnas teatava stabiilsuse tagamine on õiguspärased eesmärgid, mis võivad kõnealust kokkulepet õigustada[51]. Siiski jättis kohus liikmesriigi kohtu otsustada, kas kokkulepe oli tõepoolest vajalik ja proportsionaalne selle mõiste kitsas tähenduses, arvestades COVID-19 pandeemia spetsiifilist tausta[52].

VII. ROGON

31. Kohtuasjas C-428/23: ROGON jt[53] tehtud otsuses vastas Euroopa Kohus Bundesgerichtshofi (Saksamaa Liitvabariigi kõrgeim üldkohus) eelotsusetaotlusele. Kohtuasja ese oli Saksamaa Jalgpalliliidu (DFB) 2015. aasta reeglistik, mis reguleerib jalgpalliagentide tegevust ning seda, kuidas mängijad ja klubid kasutavad agendi teenuseid elukutseliste mängijate ja üleminekulepingute sõlmimiseks. Muu hulgas keelab see reeglistik jalgpalliagentidel saada tasu tehingute eest, milles osalevad alaealised mängijad, või klubisse värbamise vahendamisel saada osa mängija tulevastest üleminekutasudest[54].

32. Selles kohtuasjas Euroopa Kohtule esitatud eelotsuseküsimused keskenduvad sellele, kuidas tõlgendada kohtupraktikast[55] tulenevat erandit ELTLi artikli 101 lõike 1 kohaldamisalast ühe või mitme üldist huvi teenivaõiguspärase eesmärgi taotlemise alusel, täpsemalt, kas see erand on kohaldatav spordialaliidu reeglistikule, mis reguleerib selle liidu väliste ettevõtjate (praegusel juhul jalgpalliagentide) teenuste kasutamist turul, mis eelneb spordialaliidu tegevusele[56].

33. Kõigepealt märkis Euroopa Kohus, et kõnealune reeglistik võib kuuluda ELTLi artiklis 101 sätestatud keelatud kokkulepete kohaldamisalasse. Eelkõige ei kuulu see reeglistik spetsiifiliste reeglite hulka, mida tuleb pidada majandustegevusest väljaspool olevaks, sest ühelt poolt on need vastu võetud ainult mittemajanduslikel põhjustel ja teiselt poolt puudutavad vaid spordi kui sellise jaoks olulisi küsimusi. Selliste spetsiifiliste reeglite näitena nimetas kohus välismaiste mängijate väljajätmist rahvuskoondiste koosseisust või selliste klassifitseerimiskriteeriumide

[49] Otsus kohtuasjas C-133/24: Tondela, punkt 89.
[50] Otsus kohtuasjas C-133/24: Tondela, punktid 91 ja 94.
[51] Otsus kohtuasjas C-133/24: Tondela, punktid 96–97.
[52] Otsus kohtuasjas C-133/24: Tondela punktid 98–99.
[53] Euroopa Kohtu 9. juuli 2026. aasta otsus kohtuasjas C-428/23: ROGON GmbH & Co. KG jt *vs.* Deutscher Fußballbund e. V (ECLI:EU:C:2026:563).
[54] Otsus kohtuasjas C-428/23: ROGON, punkt 8.
[55] Kohtuasjas ROGON jt tehtud otsuse punktis 20 tsiteerib kohus 19. veebruari 2002. aasta otsust kohtuasjas Wouters jt (C-309/99, EU:C:2002:98) ja 18. juuli 2006. aasta otsust kohtuasjas Meca-Medina ja Majcen *vs.* komisjon (C-519/04 P, EU:C:2006:492).
[56] Otsus kohtuasjas C-428/23: ROGON, punkt 19.

kindlaksmääramist, mida kasutatakse individuaalalade võistlustel osalevate sportlaste valimiseks[57].

34. Lisaks asus kohus seisukohale, et Saksamaa jalgpalliliitu (Deutscher Fußball-Bund eV, edaspidi „DFB“) võib pidada ettevõtjate ühenduseks nii spordiürituste piletite, sponsorluse või reklaamkaupade turgudel kui ka neile eelnevatel turgudel – nagu mängijate või treenerite värbamise turg või elukutseliste mängijate või treenerite ühest klubist teise üleviimisel agentide teenuste turg[58].

35. Seejärel asus kohus seisukohale, et eespool osutatud kohtupraktikast tulenev erand võib olla kohaldatav spordialaliidu vastu võetud reeglistikule, mis on küll suunatud selle liikmetele, kuid reguleerib sellesse spordialaliitu mittekuuluvate ettevõtjate, näiteks agentide teenuste kasutamist selle spordialaliidu või ühingu liikmete poolt[59].

36. Sellega seoses märgib kohus, et asjaolu, et sellise ühenduse nagu DFB vastuvõetud reeglistikul on teatud tagajärjed mitte ainult selle spordialaliidu või ühingu liikmete, vaid ka kolmandatest isikutest ettevõtjate suhtes, kellel on suhted nende liikmetega, võib osutuda vajalikuks selleks, et taotleda üht või mitut üldist huvi teenivat õiguspärast eesmärki, mis iseenesest ei ole konkurentsivastased[60]. Kohus otsustas, et see võib nii olla juhul, kui spordialaliit peab selliste eesmärkide saavutamiseks võtma vastu reeglistiku, mis võib mõjutada ökosüsteemi, mida ta reguleerib ja kontrollib[61].

37. Siiski tuleb praktikas tagada, et i) sellist reeglistikku ei saa kvalifitseerida ettevõtjatevaheliseks kokkuleppeks või ettevõtjate ühenduse otsuseks, mille eesmärk on piirata konkurentsi, ja ii) selline reeglistik on põhjendatud üldist huvi teeniva õiguspärase eesmärgiga, mille seisukohast on see rangelt võttes sobiv, vajalik ja proportsionaalne kitsas tähenduses[62]. Seejärel jättis kohus eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesandeks kindlaks teha, kas DFB reeglistik vastab kõigile nimetatud tingimustele.

VIII. RRC

38. Kohtuasjas C-209/23: RRC Sports[63] tehtud otsuses vastas Euroopa Kohus Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus, Saksamaa) eelotsusetaotlusele. Kohtuasja ese oli FIFA 2022. aasta jalgpalliagentide reeglistik (FFAR) ja sellega seotud reeglid, mis käsitlevad mängijatele, treeneritele, klubidele ja *Single-Entity League*’idele vahendusteenuste osutamist ning nende teenuste tasustamise korda. Põhikohtuasja hagejad olid kaks jalgpalliagenti, kes esitasid hagi reeglite rakendamise keelamiseks.

39. Selles kohtuasjas esitatud eelotsusetaotluses tõstatati küsimus, kas liidu õigusega, sealhulgas siseturu- ja konkurentsireeglitega, on kooskõlas mitu erinevat FFARis sisalduvat reeglit. Nende hulka kuuluvad keeld esindada samal ajal mitut mängija või treeneri üleviimisega seotud isikut, mängijate üleviimisega seoses võetavate agenditasude protsendipõhine ülempiir, nende tasude arvutamise meetod ja lubatud makseallikad,

[57] Otsus kohtuasjas C-428/23: ROGON, punktid 21–24.
[58] Otsus kohtuasjas C-428/23: ROGON, punkt 32.
[59] Otsus kohtuasjas C-428/23: ROGON, punkt 64.
[60] Otsus kohtuasjas C-428/23: ROGON, punkt 57.
[61] Otsus kohtuasjas C-428/23: ROGON, punkt 58.
[62] Otsus kohtuasjas C-428/23: ROGON, punkt 62.
[63] Euroopa Kohtu 16. juuli 2026. aasta otsus kohtuasjas C-209/23:RRC Sports *vs*. Fédération Internationale de Football Association (FIFA) (ECLI:EU:C:2025:733).

reegel, mis keelab võtta ühendust klientidega, kellel on ainuesindusleping teise agendiga, ning muud lisareeglid, mis käsitlevad litsentside ja andmetega seotud nõudeid[64].

40. Kohus kordas kõigepealt oma kaalutlusi seoses ELTLi artikli 165 rolliga ELi konkurentsiõigust käsitlevates hinnangutes, nagu ta oli need esitanud kohtuotsustes *Superleague*, *Tondela* ja *FIFA*[65]. Seejärel leidis kohus, et kõnealune reeglistik ei ole puhtalt spordialast laadi, mis võimaldaks erandit ELi konkurentsireeglite kohaldamisest[66].

41. Kohus kinnitas järeldust, mille ta oli teinud kohtuotsuses *ROGON*, et ei saa tingimata pidada õigusvastaseks, kui spordialaliit võtab vastu eeskirju, mis reguleerivad suhteid ühelt poolt tema liikmete ja teiselt poolt ettevõtjate vahel, kellel võib olla majanduslik huvi võistluste korraldamise vastu[67].

42. Kohus leidis, et on ainult eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne hinnata, kas vaidlustatud FIFA reeglid kujutavad endast konkurentsi piiramist, mis rikub ELTLi artiklit 101 eesmärgi või tagajärgede tõttu, ning kas neid saab pidada õigustatuks. Kohus esitas selle hindamise jaoks siiski mitu täpsustust[68].

43. Kohus analüüsis iga asjaomast reeglit, et hinnata, kas neid saab põhimõtteliselt pidada ELTLi artikli 101 lõike 1 tähenduses eesmärgi tõttu konkurentsi piiravateks. Muu hulgas leidis kohus, et mitme isiku esindamise keeld ei kujuta endast konkurentsipiirangut eesmärgi tõttu,[69] ja samuti ei näi seda tegevat tasu ülempiiri käsitlevad reeglid, mis näevad ette suhtelise ülemmäära, mis on proportsionaalne olenevalt olukorrast kas tasuga, mida mängija või treener saab, kui agent esindab seda isikut või värbavat poolt, või hüvitisega, mida värbav pool maksab loovutavale poolele, kui agent esindab viimast[70]. Seevastu leidis Euroopa Kohus, et reegel, mis takistab agentidel saada tasu seoses mängija või treeneri üleviimisega, kujutab endast piirangut eesmärgi tõttu, kui sama mängija või treener läheb üle teise klubisse enne esimese sõlmitud töölepingu lõppemist või pärast seda, kui isik lõpetab oma lepingu enne tähtaega ilma mõjuva põhjuseta. Kohtu hinnangul on see reegel meelevaldne, sest seda rakendatakse ka agentide suhtes, kes olid seotud isiku esimese üleviimisega, kuid kes ei esinda enam seda isikut[71].

44. Samuti leidis kohus, et litsentsi väljastamist käsitlevat reeglit ei saa käsitada eesmärgil põhineva konkurentsipiirangu kehtestamisena,[72] nii nagu ka nõudeid agentidega seotud üksikasjaliku teabe kohta[73].

45. Vastupidi, kohus leidis, et reegel, mis keelab agentidel ühendust võtta või esinduslepingut sõlmida kliendiga, kes on juba ainuõigusliku esinduslepinguga seotud, väljaspool lepingu lõppemisele eelnevat kahekuulist ajavahemikku, kuulub eesmärgil põhinevate piirangute hulka. Seda reeglit ei rakendatud agentide suhtes, kes olid juba

[64] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punktid 63–64.
[65] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punktid 66–68.
[66] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punktid 70–74.
[67] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punkt 81.
[68] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punkt 113.
[69] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punkt 118.
[70] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punktid 121–122.
[71] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punktid 132, 136–138.
[72] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punkt 151.
[73] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punkt 169.

ainuõigusliku esinduslepinguga seotud, mille tagajärjel võisid need agendid tingimuste üle uuesti läbi rääkida või sõlmida uue lepingu väljaspool nimetatud ajavahemikku, saades seeläbi teiste agentide ees põhjendamatu eelise[74].

46. Seoses ELTLi artikli 102 kohaldamisega leidis kohus, et FIFAt võib pidada turgu valitsevas seisundis olevaks nende jalgpalliagendi teenuste turul, mida osutatakse seoses elukutseliste mängijate või treenerite rahvusvahelise üleminekuga, ning mängijate või treenerite tööturul, ning see seisund tuleneb reguleerimis-, kontrolli- ja karistamispädevusest nendel turgudel[75].

47. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesandeks jäi hinnata Euroopa Kohtu esitatud kriteeriumide alusel, kas vaidlustatud FIFA reeglid kujutavad endast nende turgu valitsevate seisundite kuritarvitamist,[76] ja kui see on nii, siis kas selline tegevus võib olla põhjendatud[77].

[74] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports punkt 158.
[75] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punkt 261.
[76] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punktid 265–267 ja 274.
[77] Otsus kohtuasjas C-209/23: RRC Sports, punkt 282.